

ling af Dyr, navnlig af Husdyr, bliver at straffe med Bøder indtil 200 Rd. eller med simpelt Fængsel indtil 4 Maaneder.

Et og tredivte Kapitel.

Om Paataalen af Forbrydelser, Forebyggelses- tvang, Skadeserstatning m. v.

§ 297.

De i denne Lov omhandlede Forbrydelser ere, forsaavidt ikke anderledes særligt er bestemt, Gjenstand for offentlig Paataale.

§ 298.

Undsiges. Nogen en Anden, eller truer ham med Brand eller anden Ulykke, bliver det, forsaavidt saadan Undsigelse eller Trusel ikke gaaer ind under nogen af de i denne Lov indeholdte Straffebestemmelser, efter den Paagjældendes Begjæring ifølge Dvirghedens Foranstaltning af Domstolene at afgjøre, om den Undsigende i den Anledning skal stille Sikkerhed og da hvilken, eller i Mangel deraf henfættes i Varetægtsfængsel paa det Offentliges Bekostning. Er Nogen saaledes dømt til at stille Sikkerhed, og han senere mener at burde fritages derfor paa Grund af forandrede Forhold, bliver Spørgsmaalet herom under en offentlig Sag at afgjøre af den samme Domstol, forsaavidt ikke den Undsagte for Fogden erklærer sig enig i, at Sikkerhedsstillelsen opgives.

§ 299.

Enhver, der har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, er pligtig at tilsvare den Skadelidende Erstatning.

§ 300.

Foruden den Erstatning for Helbredelsesudgifter og for Næringstab, som den, der forsætlig eller af Mangel paa tilbørlig Agtsomhed har tilføiet en Anden en Vægms-

bestadigelse, er pligtig at udrede til denne, vil den Skyldige derhos kunne dømmes til at betale den Skadelidende en af Retten fastsat Godtgjørelse for de Lidelser, som ere ham paaførte, saavel som for den Ulempe, Syde og Vanfr, der maatte flyde af den ham tilføiede Skade.

§ 301.

Rigeledes vil den, som paa en strafbar Maade har forvoldt en Andens Død, kunne tilpligtes paa derom skeet Begjæring at give den Afdødes Egtefælle eller Børn Erstatning for Tabet af deres Forsørger, fastsat enten til en bestemt Sum engang for alle, eller til fortløbende Underholdningsbidrag for et vist Tidsrum.

§ 302.

Sligemaade vil den, der har gjort sig skyldig i Erfornærmelse eller i en af de i denne Lovs Kap. 16 §§ 166—175, jfr. 176, omhandlede Forbrydelser, efter Omstændighederne kunne tilpligtes at betale en passende Godtgjørelse til den Fornærmede for den derved bevirkede Udeleggelse eller Forstyrrelse af dennes Stilling og Forhold.

§ 303.

Den, som øver Vold imod sine Forældre eller Slægtninge i opstigende Linie, forbryder sin Arveret efter den, mod hvem han saaledes har forbrudt sig, medmindre den Paagjældende udtrykkelig erklærer det for sin Villie, at Arvereholdet ikke desto mindre skal forblive uforandret.

Findes Nogen at have gjort sig skyldig i de i denne Lovs Kap. 21 §§ 215 og 216 ommeldte grove Fornærmelser mod saadanne Slægtninge, vil han ligeledes, naar derom nedlægges Paastand, være at domme til at have sin Arveret efter den Paagjældende forbrudt.

I begge Tilfælde kan dog den forbrudte Arveret i det Hele eller for en Deel senere tilbagegives den Skyldige ved en testamentarisk Bestemmelse.